

[Mimi Jakobsen]

det også noget, vi klarer. Vi har ikke brug for misforståelser, vi vil ikke bruge et forår på at sidde og diskutere vildt og voldsomt, hvad der blev ment med det. Der er en betydelig forståelse for, at vi skal være enige om det, som bliver udmøntet af aftalen, og det synes jeg er godt.

Men ud over disse lovforslag vil jeg gerne fremhæve i hvert fald tre hovedområder, der for mig er vigtige, og som har et perspektiv ikke bare i deres indhold, men også ud over indholdet af de enkelte forslag. Det første er selvfølgelig aktiveringsbestrebelsene. Det står så beskedent og så ydmygt i aftalen – jeg tror ikke, det fylder mere end 2½ linje – og det tror jeg er godt. Der er blevet udstedt mange løfter, senest af hr. Jes Lunde i dag, om, hvor mange tusinder af folk vi nu kunne få i beskæftigelse. Jeg synes, det er glædeligt og flot, at vi ikke i forbindelse med denne aftale er gået ud og har knaldet et eller andet tal ud til pressen. Vi har underspillet det, men jeg er overbevist om, at vi med de 2½ linje, hvis de bliver tacklet med den fornødne åbenhed og accept af andre partiers ideer, faktisk kan få gjort noget ved det, og jeg skal gøre mig stor umage for ikke at nævne nogen tal i den sammenhæng. Det vigtigste er jo, at der sker noget, og så har jeg det i øvrigt sådan med beskæftigelsestallet, som jeg har det med skattelettelser: Det er ikke noget, man skal snakke om mere; det er noget, man skal gøre, og så vil folk bagefter måbende sige: Hovsa, hvad var dog det, der skete dér? Det ville være fint.

Men jeg tror, det er meget vigtigt, at man erkender forud for sådanne forhandlinger, at der ikke er én løsning til nedbringelse af ledigheden. Der er mange forskellige initiativer, der skal køre side om side, og jeg vil opfordre partierne til, at man viser hinanden den åbenhed, at man, uanset om man måske ikke rigtig tror på en idé fra det eller det parti, alligevel giver det en chance og lader den sum af ideer få lov at fungere – forhåbentlig er de ikke indbyrdes modstridende – men lad dem fungere sammen, og lad os så se, om det ikke kan batte, for vi trænger faktisk til også at få slagtet nogle af de hellige køer på det område. Vi bliver nødt til at diskutere, om det er bedre offentligt at forsøge folk end i hvert fald i en periode at ansætte nogle af de ledige i den offentlige sektor – og jeg siger »nogle af de ledige« – på nogle klart definerede områder.

Men vi bliver også nødt til at få vores fagforeninger og fagforbund til at erkende, at nu gælder det solidaritet, og derfor må man altså åbne mulighed for, at nogle af disse mennesker kan komme ud og give en hjælpende hånd. Jeg tror selv, løsningen kan ligge i nogle tryghedsaftaler på de plejehjem, på de sygehuse eller på den private virksomhed, hvor de ekstra hjælpende hænder kan komme ind, og så sige: Det skal ikke betyde, at fastansatte mennesker bliver sparket ud af deres job, og at andre kommer ind med løntilskud. Men hvis man kunne give den tryghedsgaranti, er jeg overbevist om, at de, der løber stærkt i forvejen, vil være lykkelige for at få ekstra hænder og ekstra ben at løbe med derude omkring.

Det andet emne, jeg vil fremhæve, er spørgsmålet om, hvorvidt vi kunne få etableret enighed om den idé, der hedder privat byfornyelse. Enhver ved, at vi ligger med et byfornyelsesbudget her i staten på 2,6 mia. kr., og som jeg plejer at sige: Det forslår stort set til en glad eftermiddag i Københavns Kommune. Behøvet er vel 100 mia. kr., skønner de, der har forstand på det. Jeg mener, det burde være muligt, efter at jeg nu har talt om det i tre år, i hvert fald at få taget hul på diskussionen om: Hvordan gør vi det attraktivt for de institutionelle investorer, altså pensionskasser og sådan nogle, at investere i byfornyelse? Det kan vi jo bl.a. gøre, fordi vi ved, at disse investorer kan vente på afkastet af deres investering, de behøver ikke som den private bygherre at indkassere gevinsten til at dække kassekreditten 14 dage efter. De kan vente på afkastet, og det giver muligheden for, at man gradvis kan få den tilpasning af huslejerne, som skal til, den skånsomme stigning eller den ordning, der hedder: Først ved lejerskifte træder huslejerforhøjelsen i kraft; der er flere muligheder for det her. Men det er selvfølgelig Folketingets opgave at sikre, at der ikke bliver smidt folk på gaden, fordi de ikke kan tage disse huslejestigninger. Så det er en balancegang mellem at gøre det attraktivt for investorerne, sige: I må ganske vist vente på jeres afkast, men det kommer, og give den sikkerhed for lejerne, at man siger: I bliver ikke sat på gaden af det her, men I må betale mere for en forbedret bolig. Hvis man får et nyt badeværelse eller et toilet løftet op fra gården, så koster det altså ekstra pr. måned. Det tror jeg faktisk de fleste vil kunne forstå.